

δορφής με το κεφάλι κάτω ! "Εσ'κ' μόνον εξηρείται ή θείος των άπο-
τωματών".

— Τι σ'ας έλεγα πρό ήμερών ; Βλέπετε ότι δέν ήταν έπινοή-
ματι τής φαντασίας μου ; ελπεί ο άνακριτής, παίρνοντας πίσω την
έκθεση με μιά υπερήφανη χρονομια.

Ο δήμαρχος άναστένει. Ο γιατρός και ο Ρουμπιόν εχαμήλω-
σαν το κεφάλι σασισημένοι και δυσχεστημένοι.

Μετά πέντε λεπτά, ο δήμαρχος, ο άνακριτής, ο κλητήρας και ο
γιατρός έμπηξαν στο ξενοδοχείο.

Είχαν άνάφη τά φώτα στην αίθουσα του μιλιάρδου και το
πρώτο πράμα που είδε ο άνακριτής μπαίνοντας ήτανε το πτώμα
του Μπλοντέλ. Στάβοντας από πάνω του, ο διαστατής αντίκρουσε
άμέσως στο λαμό του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου τά φοβερά
και μυστηριώδη άποτυπώματα, τά άνάποδα καμωμένα, τά όποια
ήσαν όμοια με κείνα που είχε ανακαλύψει στα άλλα δύο θύματα.

Άφου έτελείωσε την εξέταση, ο άνακριτής έσήκωσε τά μάτια
πρός το ταβάνι και είπε :

— Άνοιξε τά παράθυρα !

Τά παραθυρόφυλλα άνοιχτηκαν. Την ίδια στιγμή διάφορα κε-
φάλια προβάλαν από το δρομό μέσα στην αίθουσα και χροναγές
φρέζης έγεμισαν τη σάλα. "Ηταν ο κόσμος ποίχε μαζευτεί άπέξω.

Ύστερα, βλέποντας ότι ο άνακριτής είχε σηκωμένο το κεφάλι
πρός τά επάνω, έκοιταζαν όλοι προς το ταβάνι.

Και ένας-ένας είδε εκείνο που έβλεπε ο διαστατής, ο όποιος με
τά πράματα χροματισμένα και το στόμα άνοιχτό, εξακολουθούσε να
κοιτάζει ψηλά.

Και μιά άλλη χροναγή αντίκρουσε τότε στην αίθουσα :

— Σημάδια στο ταβάνι !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

"Ένας μπάτσος μυστηριώδης και ένα φι-
λημα άκολουθούμενο από μιά βροντή...

Ναι, άποτυπώματα βημάτων φαίνονταν
καθαρά-καθαρά στο άσπρο ταβάνι. Άναγο-
ρούσαν από διάφορα σημεία, για να συγα-
τηθούν στο μπροντζίνο σολήνα που έστη-
ριζε τη λάμπα, απ' την όποιαν βήκαν χρο-
μασμένο τον Μπλοντέλ.

Την όμόφωνη χροναγή του πλήθους, είχε
διαδεχθεί τώρα μιά σιωπή καταπλήξεως. Έ-
πειτα χροναγή σόχλια ξεπήδησαν από το
πλήθος που έβλεπε προς τά παράθυρα, ενώ
ο άνακριτής, πάντα άκίνητος δέν έπαυε να
βλέπει το σημάδι εκείνου που, χωρίς άλλο,
ήτανε το πιό παράδοχο σημάδι του κό-
σμου.

— Είνε δυνατόν οί δολοφόνοι να περ-
πατούν σαν τις μυίγες στο ταβάνι ; έλεγε
μιά γυναίκα με τρώχο...

Ο κόσμος απ' έξω απ' το ξενοδοχείο εξα-
κολουθούσε να συζητεί τρομαγμένος...

— Ναι, ναι, έλεγαν. Σκότωσαν τον
Μπλοντέλ ! Τώρα μόλις τον ξεχρόμασαν !...

Σε ένα γνήμιο του άνακριτή, ο Τα-
μπούρ έκλεισε τά παράθυρα. Ύστερα ο
διαστατής είπε και τράβηξαν λίγο παρμόρα
το πτώμα και άνέβηκε στο μιλιάρδο για να
εξετάσει από κοντήτερα τά σημάδια του τα-
βανιού.

Ήταν άποτυπώματα από ένα πόδι μα-
ζου, με φτέρνα χοντρή, με το μεγάλο δάχτυ-
λο άνεπτυγμένο. Τά άποτυπώματα αυτά ή-
σαν πολύ ευδιάκριτα, άν και τά πόδια δέν
είχαν πατήσει στο ταβάνι έντελώς γυμνά, αλλά φορώντας κάλτσες.

Ο άνθρωπος που είχε βαδίσει στο ταβάνι, είχε φροντίσει να
βγάλει τά παπούτσια του πριν μπει στο σπίτι, γιατί ή κάλτσες,
ύγρες άκόμη από τη μαύρη λάσπη του δρομού, είχαν αφήσει το
άποτυπώμα τους.

— Είτε φάρασα, είτε όχι—είπε ο άνακριτής—όποιος άφησε αυτά
τά σημάδια, θα το πληρώσει με το κεφάλι του !

Κατέβηκε κατόπιν κατά γής και είπε με έπισημότητα :

— Κίτρις, και τώρα είς άναλήτην του ανθρώπου που παρπα-
τεί με το κεφάλι κάτω !

Ύστερ' απ' αυτό, ο άνακριτής έπήρε ιδιαίτερος το Ρουμπιόν
και τότε ρώτησε άν υπήρχε γύρω από το ξενοδοχείο μαύρη λάσπη.

Ο Ρουμπιόν τον ώδηγησε προς το πίσω μέρος του σπιτιού,
όπου και οι δύο μαζί διεκρίναν τά ίδια σημάδια του ταβανιού. Οί
πατημασιές σταματούσαν άνάμεσα σε δύο ψηλούς τοίχους χωρίς
πόδες και χωρίς παράθυρα και δε μπορούσαν και οι δύο να ζα-
ταλάβουν πώς δε βρίσκονταν και σε άλλο μέρος τέτοια σημάδια.

Η φάρασα εξακολουθεί !—έταξε μορμουριστά ο κύριος ντε
Μαρεντέν.—Και τώρα άς πάμε στον κύριο Σαιντ-Ουιέν !

Ο άνακριτής είχε πληροφορηθεί και ήξερε καλά ότι ο Πατριόζιος
είχε λιποθυπή μες στο δωμάτιο της υπηρεσίας, ενώ το βράδυ,
πριν πλαγιάσει, είχε άποφασίσει να κοιμηθεί άπάνω στο μιλιάρδο
και αυτή ή άλλαγή της θέσεως του φαινόταν παράδοχη...

Ο θετός του Πατριόζιου, ο κύριος Κοριολίς Μπουσάδ Σαιντ-
Ουιέν κατοικούσε στην άκρη του χωριού, κοντά στο δάσος, σε μιά
παλιά ιδιοκτησία του. Ο διαστατής έπήγε άμέσως εκεί μαζί με το
γιατρό.

Τώρα μόλις τον ξεχρόμασαν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΩΜΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Μιά παράξενη διασκέδασις του κόμητος ντε Σαρλοάι. «Γαύ-
γις ακύλλε !...». Ή σκληρότης του πρίγκηπος ντε Κοκτί.
Ή δυστυχισμένη επαρχιωτοπούλα. Τά ραπισματά του
πρίγκηπος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για να λάβετε μιá ιδέα της τυραννικότητος με την όποιαν έφείοντο
οί γάλλοι άριστοκράται προς τους κοινούς άστούς πριν από την Έπανά-
σταση, παραθέτουμε τό έξης παραχρηστικό άπόσπασμα από την «Ζουρ-
νάλ» του Μπαρμιέ, του 1723 :

«Ο κόμης ντε Σαρλοάι έχει πολύ παρόξενο χαρακτήρα. Τελευταίως
εγκατεστάθη στην έπαυλή του του Άρέ. Πρώ όλίγων ημερών, έφ' έγγι-
ξεν απ' το κυνήγι, ο κόμης παρουσίασε στην είσοδο του χωριού έναν
γέρο χωρικό που καθόταν, με τό νυχτικό του σκούφο, έξω από την
πύρα του σπιτιού του.

—Νά ένα πρώτης τάξεως σημάδι ! είπε κατενθουσιασμένος ο κόμης.
Και χωρίς να χάζει καιρό, έκόπησε με τό τσεκούρι τον τό χωρικό,
έπινορόβηκε και τον άφησε στον τόπο.

Την επομένη ο κόμης παρουσιάσθηκε στον κ. δούκα της Ουιλεάνης
(άδελφού του βασιλέως) και ζήτησε να του δοθή χάρις...για π'άν ένδεξέ-
μενος. Ο δούξ του άπήνησε :

—«Η χάρις που ζητείτε κύριε,σ'άς δίδεται χωρίς της θέσεως που κα-
τέχετε και χωρίς στο όσι είσθε πρόχρηγν έξ αίματος...Μόνο γι' αυτούς
τους λόγους ο βασιλέας σ'άς δίδει χάρι. Ουείλο όμως να σ'άς είδοποιήσω
ότι με π'ότεν μεγαλύτερη εύχρηστικότητα, καθώς
που έδήλωσε, θα δώση χάρι και ο άποισ...
θέληση να σ'άς άναποδοχή ότι ενάμειτε!...

Ο Ούγκος ντε Γενζάι έχει μείνει στη Γαί-
λική ιστορία ως πονηρόν άνθρωπον σκληρού
και θορασιέντου. Ήταν ο πιό άκαρδός από τους
αυλικούς του Καρόλου βίου. Ή μεγαλειότητα του
εργασίτησης ήταν να βασανίζει τους έλαθόντες
του και τους κολλήτους του. Τους κατέστρεχε
τις σάγκες από τις καυτικές κι' απ' τό έδριο,
τους έσφιγγε γάμο και τους παύονσε, γελούσε με
τά βρογγιά τους και τους γούναζε :

Γαύγις ακύλλε !...

Ο θεός όμως άνέλαβε να έδικάζη όσα τά
θύματά του. Είχε πείσει μαζί με τον βασιλέα σ'
ένα γέρο μετρημενομένου, διαν έξαρμα, στο μέ-
γιστο, όπου έδίδετο ο χορός, έτασε μιá τορμηγή
πυροματιά. Και ο βασιλέας μεν έσώθη ως εκ
θαύματος, ο σκληρός αυλικός τον όμως βόηξε
οκνηρό τέλος μες στις φλόγες : κάχηε ζωντανός !

Την άλλη ήμέρα, την όμοια της κηδείας
του, ο πολυβασανισμένος λυός ξερόθηκε στους
δόμους απ' όπον περνούσαν τό λιμάνι του και
αφούσε χροσόμενα κι' έκδικητικά προς τό φέ-
μιστο :

Γαύγις τόση και σ'σ, ακύλλε !

Από τις επιστολές της δουκίσσης της Ορ-
λεάνης, διακείμεθα τό έξης άπόσπασμα πού...
έχει για πιό λόγο, μιá χροναγή άγρότης, ο
γαλλικός λυός ξεγύμνη εναντίον των έν-
γύμων του :

Στόν τελευταίο χορό της Όπερας παρου-
σώθη πού του έξης πραγματικά άηδώς θαύ-
ματος. Μεταξ' των κωμικών ποίχεν έβλεπε
χορό, συμπροσώπιαντο και μιá σφοδρά κούφα
με την κόρη της. Έμάρτοτο και σ' δυό τους επαχρηστίους : ή κόρη
ήταν θελκτικιάτη, νταροσιάτη και έπινοβόλικά συνσευμένη από τα
φώτα της αιδούσης και από τά λόγια που την προσηγορεύων. Έξαρμα
είνχε να πούσθε κοντά από τό συμπροσώπιαντο αυτό ξεγύμνο ο πρόχρηγν
ντε Κοκτί. Μόλις είδε την νταροσιάτη επαχρηστούσια, ο Κοκτί την έ-
πληρώσε και γελώντας την τράβηξε απ' τό χέρι κα', πω' όλη την αντί-
σταση πού του έφ'ερε αυτή, την ώδήγησε σ' ένα κωμωπέδα όπου να
εκάθησε. Και τότε, σηκώνοντας την επάνω στα γούνατά του, άφησε να
της καταφύγη μπάτσους και ορσογιές, με τόση ένταση όμως, ώστε
της έπροσάλασε άμμοσρακι απ' τη μύτη ! Τό κωμωπέδα, μη έννοήσας
γιατί της έφέρετο έτσι σκληρά αυτός ο κύριος, τον άποτον, άλλοστε,
έβλεπε για πρώτη φορά, άρχισε να κιάη γοργά. Ο πρόχρηγν τότε έκοκασ
στά γέλοια και της είπε :

—Άν έξωο να δ'νω θανάσιους χροναγές ;... "Ε, τί λές κι' εσύ ;...
"Όλοι όσοι είναι να παρκαλοποθήσουν τη σκληρή αυτή καταμνηστικη-
σαν. Καλός τους έπ' τοίτους δέν τό ήμισε να παρήμεν, γιατί φοβόνταν
μη τους σκαρώση καμιά παύονομιά ο θ-ού-όλλος αυτός...»

Και συμπληρώνουμε μετς. Άν έταξε λοιπόν θανάσιμα ο γαλλικός
λυός πού έταξε, από λίγα χροναγή ενόχησε να παρήμεν έσο και ά...
*κοτά στα έξωα κιάηων και μερικά χροναγές ;...

